A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2018. március 22.*

„Előzetes döntéshozatal – Közvetlen adózás – Letelepedés szabadsága – Különböző államok társaságainak egyesülése, szétválása, eszközátruházása és részesedéscseréje – 90/434/EGK irányelv – 8. cikk – Értékpapírcsere-ügylet – Ezen ügyletből eredő tőkenyereség – Halasztott adózás – Az átvett értékpapírok későbbi átruházásából eredő tőkeveszteség – A lakóhely szerinti állam adóztatási joghatósága – Eltérő bánásmód – Igazolás – A tagállamok közötti adóztatási joghatóság megosztásának megőrzése”

A C-327/16. és a C-421/16. sz. egyesített ügyekben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott két előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyeket a Conseil d’État (államtanács, Franciaország) a Bírósághoz 2016. június 10-én és 2016. július 28-án érkezett, 2016. május 31-i és 2016. július 19-i határozataival terjesztett elő a

**Marc Jacob**

és

a **Ministre des Finances et des Comptes publics** (C-327/16),

valamint

a **Ministre des Finances et des Comptes publics**

és

**Marc Lassus** (C-421/16)

között folyamatban lévő eljárásokban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: R. Silva de Lapuerta tanácselnök, K. Lenaerts, a Bíróság elnöke, az első tanács bírájaként eljárva, C. G. Fernlund (előadó), A. Arabadjiev és E. Regan bírák,

főtanácsnok: M. Wathelet,

hivatalvezető: V. Giacobbo-Peyronnel tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2017. szeptember 13-i tárgyalásra,

* Az eljárás nyelve: francia.

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– M. Jacob képviseletében E. Ginter és J. Bellet avocats,

– a francia kormány képviseletében D. Colas, E. de Moustier és S. Ghiandoni, meghatalmazotti minőségben,

– az osztrák kormány képviseletében G. Eberhard, meghatalmazotti minőségben,

– a finn kormány képviseletében J. Heliskoski, meghatalmazotti minőségben,

– a svéd kormány képviseletében A. Falk, C. Meyer-Seitz, U. Persson, N. Otte Widgren, H. Shev és F. Bergius, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében D. Recchia és W. Roels, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2017. november 15-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

## Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelmek az Európai Unió Tanácsának 1995. január 1-jei 95/1/EK, Euratom, ESZAK határozatával (HL 1995. L 1., 1. o.) kiigazított, a Norvég Királyság, az Osztrák Köztársaság, a Finn Köztársaság és a Svéd Királyság csatlakozásának feltételeiről szóló okmánnyal (HL 1994. C 241., 21. o.) módosított, a különböző tagállamok társaságainak egyesülésére, szétválására, eszközátruházására és részesedéscseréjére alkalmazandó adóztatás közös rendszeréről szóló, 1990. július 23-i 90/434/EGK tanácsi irányelv (HL 1990. L 225., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 142. o.) (a továbbiakban: egyesülésekről szóló irányelv) 8. cikkének és az EUMSZ 49. cikk értelmezésére irányulnak.

2 E kérelmeket a Marc Jacob és a ministre des Finances et des Comptes publics (a pénzügy- és államháztartási miniszter, Franciaország; a továbbiakban: adóhatóság) között, illetve az adóhatóság és Marc Lassus között, az adóhatóságnak a valamely értékpapírcsere-ügyletből eredő tőkenyereségnek a szerzett értékpapírok későbbi átruházásának időpontjában történő adóztatására vonatkozó határozatai tárgyában folyamatban lévő jogvitában terjesztették elő.

## Jogi háttér

### *Az uniós jog*

3 Az egyesülésekről szóló irányelv első, negyedik és nyolcadik preambulumbekezdése a következőket írja elő:

„[…] a különböző tagállamok társaságait érintő egyesülésekre, szétválásokra, eszközátruházásokra és részesedéscserékre szükség lehet a Közösségen belül azon célból, hogy biztosítsák a belső piacnak megfelelő feltételek megteremtését, és ennek megvalósítása érdekében a közös piac létrehozását és hatékony működését; nem kellene, hogy az ilyen műveleteket főként a tagállamok adóügyi rendelkezéseiből származó korlátozások, hátrányok vagy torzulások akadályozzák; e célból szükséges az ilyen műveleteket érintő, a verseny szempontjából semleges adószabályok bevezetése, annak érdekében, hogy lehetővé váljék a vállalkozások számára a közös piac követelményeihez való alkalmazkodás, termelékenységük növelése és nemzetközi szintű versenyképességük javítása;

[…]

[…] a közös adórendszernek kerülnie kell az egyesülésekkel, szétválásokkal, eszközátruházásokkal vagy részesedéscserékkel kapcsolatos adókivetést, miközben gondoskodnia kell ugyanakkor az átadó vagy a megszerzett gazdasági társaság szerint illetékes állam pénzügyi érdekeinek védelméről;

[…]

[…] az átvevő vagy a megszerző társaság értékpapírjainak átadása az átadó társaság tagjai (részvényesei) számára önmagában nem adna okot semmilyen adózásra az ilyen tagok (részvényesek) részéről”.

4 Ezen irányelv 1. cikke szerint „[m]inden egyes tagállamban alkalmazni kell ezen irányelvet az olyan egyesülésekre, szétválásokra, eszközátruházásokra és részesedéscserékre, amelyekben két vagy több tagállam társaságai érintettek”.

5 Az egyesülésekről szóló irányelv 2. cikke kimondja:

„Ezen irányelv alkalmazásában:

[…]

d) »részesedéscsere«: azon művelet, amellyel egy társaság egy másik társaságban megszerzi a szavazati jogok többségét, az utóbbi társaság tagjainak (részvényeseinek) értékpapírjaiért cserében kibocsátja a saját jegyzett tőkéjét megtestesítő értékpapírokat, és adott esetben cserében a névérték vagy – névérték hiánya esetén – a könyv szerinti érték 10%-át meg nem haladó készpénz kifizetéséért;

[…]

g) »megszerzett gazdasági társaság«: azon társaság, amelyben értékpapírok cseréjének segítségével egy másik társaság részesedést szerez;

h) »megszerző társaság«: azon társaság, amely értékpapírok cseréjének segítségével részesedést szerez;

[…]”

6 Az egyesülésekről szóló irányelv 3. cikke kimondja:

„Ezen irányelv alkalmazásában »egy tagállam társasága«: bármely olyan társaság:

a) amely a mellékletben felsorolt formák egyikét veszi fel;

b) valamely tagállam adójoga szerint adózási szempontból illetőséggel rendelkezik az adott államban, és a harmadik állammal kötött kettős adózást elkerülő egyezmény feltételei alapján adózási szempontból nem kell Közösségen kívüli illetőségűnek tekinteni;

c) továbbá a következő adók valamelyikének alanya, választási lehetőség vagy mentesség nélkül:

[…]

– Franciaországban: impôt sur les sociétés,

[…]

– Luxemburgban: impôt sur le revenu des collectivités,

[…]

vagy bármely olyan adónak alanya, amely a fenti adók valamelyikét helyettesítheti.”

7 Az egyesülésekről szóló irányelv 8. cikkének (1) és (2) bekezdése szerint:

„(1) Egyesülés, szétválás vagy részesedéscsere esetén az átvevő vagy a megszerző gazdasági társaság tőkéjét megtestesítő értékpapírok elosztása az átadó vagy a megszerzett gazdasági társaság tagjai (részvényesei) számára ez utóbbi társaság tőkéjét megtestesítő értékpapírokért cserében, önmagában nem adhat okot a tagok (részvényesek) jövedelmének, nyereségének vagy tőkenyereségének bármely címen történő megadóztatására.

(2) A tagállamok az (1) bekezdés alkalmazását attól teszik függővé, hogy a tagok (részvényesek) az átvett értékpapírokhoz ne rendeljenek magasabb adózás céljára szolgáló értéket, mint amekkora a kicserélt értékpapíroké volt közvetlenül az egyesülés, szétválás vagy csere előtt.

Az (1) bekezdés alkalmazása nem akadályozhatja a tagállamokat abban, hogy az átvett értékpapírok későbbi átadásából keletkező hasznot ugyanúgy megadóztassák, mint a megszerzés előtt meglévő értékpapírok átruházásából származó hasznot.

[…]”

### *Az egyezményi szabályozás*

8 A jövedelemadók területén a kettős adóztatás elkerüléséről és a kölcsönös igazgatási és jogi segítségnyújtás szabályainak megállapításáról szóló, Franciaország és Belgium között 1964. március 10-én aláírt egyezmény 18. cikke az alábbiak szerint rendelkezik:

„Amennyiben a jelen egyezmény korábbi cikkei másként nem rendelkeznek, valamely szerződő állam állampolgárának jövedelme csak ebben az államban adóköteles.”

9 A jövedelemadók vonatkozásában a kettős adóztatás és az adókijátszás elkerüléséről a Francia Köztársaság, valamint Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságának kormánya között 1968. május 22-én Londonban aláírt egyezmény (a továbbiakban: francia–brit egyezmény) 13. cikkének (3) és (4) bekezdése az alábbiakat mondja ki:

„(3) Az (1) és (2) bekezdésekben nem említett vagyon elidegenítéséből származó nyereség csak abban a szerződő államban adóztatható, amelyben az átruházó belföldi illetőségű.

(4) A fenti (3) bekezdés ellenére, amennyiben az egyik szerződő államban illetőséggel rendelkező természetes személy olyan, legalább 25%-os, egyedül vagy más személlyel közösen fennálló, közvetlen vagy közvetett részesedést idegenít el egy olyan társaságban, amely a másik szerződő államban rendelkezik illetőséggel, akkor az elért nyereség ebben a másik államban adóköteles. Ezen bekezdés rendelkezéseit csak akkor kell alkalmazni:

*a)* ha a természetes személy a második tagállam állampolgára, ám az elsőnek nem állampolgára; és

*b)* a természetes személy a másik szerződő államban a részesedések elidegenítését közvetlenül megelőző ötéves időszakban bármilyen hosszú ideig illetőséggel rendelkezett.

Ezen bekezdés rendelkezéseit azokra a nyereségekre is kell alkalmazni, amelyek egy olyan társaság egyéb társasági jogainak elidegenítéséből származnak, amely jogok ezen másik államban a tőkenyereségek adóztatása szempontjából ugyanazon adójogi rendszer alá tartoznak, mint a részesedések elidegenítéséből származó nyereség.”

### *A francia jog*

10 A code général des impôts (általános adótörvénykönyv) (a továbbiakban: CGI) 92B. cikke II. bekezdése 1. pontjának a 2000. január 1-jén halasztott adófizetés hatálya alatt álló tőkenyereségekre irányadó változata szerint:

„1992. január 1-jétől, vagy pedig értékpapíroknak a társasági adó hatálya alá tartozó társaságnak történő átadása esetén 1991. január 1-jétől nyilvános ajánlattétel, egyesülés, szétválás vagy közös alap változó tőkéjű befektetési társaság általi, hatályos szabályozásnak megfelelő beolvasztása, valamint értékpapír társasági adó hatálya alá tartozó társaságnak történő átadása útján létrejött értékpapírcsere során elért tőkenyereségre vonatkozó adófizetési kötelezettség elhalasztható az értékpapírok cseréje során szerzett értékpapírok átruházásának vagy felvásárlásának időpontjáig […]”

11 A CGI 160. cikke I. bekezdésének és I ter bekezdésének az alapeljárások tényállásának idején hatályos változata értelmében:

„I. […] Az így elért tőkenyereség adóztatása kizárólag attól a feltételtől függ, hogy az átruházó, illetve házastársa, valamint felmenő és lemenő ági rokonaik által közvetlenül vagy közvetetten birtokolt társasági részesedés az utóbbi öt év folyamán bármely időpontban együttesen meghaladta-e a 25%-os mértéket. Mindazonáltal, ha az átruházás a jelen bekezdésben szereplő személyek egyikének javára történik, a tőkenyereség adómentes, amennyiben e társasági részesedést részben vagy egészben ötéves határidőn belül nem értékesítik tovább harmadik személy részére. Ha ez nem teljesül, a tőkenyereség utáni adót az első átruházó terhére állapítják meg a részesedés harmadik személy részére történő továbbértékesítésének évében.

[…]

Az egy évben keletkezett tőkeveszteség kizárólag az ugyanazon évben vagy pedig a tárgyévet követő öt éven belül elért ugyanolyan jellegű tőkenyereség összegébe számítható be.

[…]

I ter. […] (4) Az 1991. január 1-jét követően egyesülés, szétválás, illetve részesedés társasági adóalanynak történő átadása útján létrejött társasági részesedéscsere során realizált tőkenyereség megadóztatása a 92B. cikk II. bekezdésében foglalt feltételek szerint elhalasztható […]”

12 A CGI 164B. cikke I. bekezdése f. pontjának 1999-ben hatályos változata értelmében franciaországi eredetű jövedelemnek minősül „a 160. cikkben említett, és a franciaországi székhellyel rendelkező társaságokban fennálló részesedések átruházásából eredő nyereség”.

13 A CGI 244 bis cikke B. részének a részvények 1999-es átruházásakor hatályos szövege előírta:

„A társasági jogok 160. cikkben említett olyan átruházásának eredményét, amelyet olyan természetes személyek valósítanak meg, akik a 4B. cikk értelmében nem tekinthetők francia adójogi illetőségűnek, vagy pedig (formájuktól függetlenül) olyan jogi személyek vagy más szervezetek valósítanak meg, amelyeknek székhelye Franciaországon kívül található, a 160. cikkben említett módon kell megállapítani és megadóztatni.”

## Az alapeljárások és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

### *A C-327/16. sz. ügy*

14 1996. december 23-án a francia adóilletőségű M. Jacob az egy francia jog alá tartozó társaságban fennálló értékpapírjait átruházta egy másik francia jog alá tartozó társaságra, az utóbbi értékpapírjai ellenében. A tényállás idején alkalmazandó francia adójogszabályok szerint az ezen értékpapírcsere-ügylet során elért tőkenyereség a halasztott adózás hatálya alatt állt.

15 2004. október 1-jén M. Jacob Franciaországból Belgiumba helyezte át adóilletőségét.

16 2007. december 21-én M. Jacob a szóban forgó csereügylet során szerzett összes értékpapírt átruházta. Ezen átruházást követően késedelmi kamattal és 10%-os adókiegészítéssel kivetették az elhalasztott tőkenyereség-adót a 2007. évre vonatkozóan.

17 2012. június 8-i ítéletében a tribunal administratif de Montreuil (montreuil-i közigazgatási bíróság, Franciaország) mentesítette M. Jacob-ot az ilyen kiegészítő jövedelemadó alól. 2015. május 28-án a cour administrative d'appel de Versailles (versailles-i közigazgatási fellebbviteli bíróság, Franciaország) hatályon kívül helyezte ezt az ítéletet, és visszaállította azon teljes adófizetési kötelezettséget, amely alól mentesítették M. Jacobot.

18 2015. október 1-jén M. Jacob felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a Conseil d'État-hoz (államtanács, Franciaország), amelyben úgy érvel, hogy az alapügyben szereplő nemzeti jogszabály, amely az egyesülésekről szóló irányelv 8. cikkének a francia jogba történő átültetésére irányul, sérti az e 8. cikk által követett célokat. M. Jacob állítja e tekintetben, hogy az említett 8. cikk szerint valamely tőkenyereség adóztatandó tényállása a szerzett értékpapírok későbbi átruházása, nem pedig az értékpapírcsere-ügylet; mivel ezen ügylet adózási szempontból közbenső és semleges ügyletnek minősül.

19 A kérdést előterjesztő bíróság megállapítja lényegében, hogy a szóban forgó nemzeti jogszabály értelmezése az egyesülésekről szóló irányelv 8. cikkének értelmezésétől függ.

20 E körülmények között a Conseil d'État (államtanács) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) A[z egyesülésekről szóló] irányelv 8. cikkének rendelkezéseit úgy kell-e értelmezni, hogy azok az [egyesülésekről szóló] irányelv hatálya alá tartozó értékpapírcserék vonatkozásában megtiltják olyan halasztott adózási mechanizmus alkalmazását, amely – kivételt engedve azon főszabály alól, miszerint a tőkenyereség adóztatandó tényállása a nyereség realizálásának évében valósul meg – előírja, hogy a cseréből származó tőkenyereség megállapítására és kiszámítására az értékpapírcsere lebonyolításakor, az adó kivetésére pedig abban az évben kerül sor, amikor a halasztott adózást megszüntető esemény, például a csereügylet lebonyolításakor szerzett értékpapírok átruházása bekövetkezik?

2) A[z egyesülésekről szóló] irányelv 8. cikkének rendelkezéseit úgy kell-e értelmezni, hogy azok az [egyesülésekről szóló] irányelv hatálya alá tartozó értékpapírcserék vonatkozásában megtiltják, hogy az értékpapírcseréből származó tőkenyereséget – feltételezve, hogy az adóköteles – az az állam adóztassa meg, ahol az adóalany a csereügylet lebonyolításának időpontjában illetőséggel rendelkezett, noha az adóalany a fenti csereügylet során megszerzett értékpapírok átruházásakor, amelyre vonatkozóan a cseréből származó tőkenyereséget ténylegesen megadóztatták, adóilletőségét már más tagállamba helyezte át?"

*A C-421/16. sz. ügy*

21 Az 1997-től brit adóilletőségű M. Lassus 1999. december 7-én az egy francia jog alá tartozó társaságban fennálló értékpapírjait átruházta egy luxemburgi jog alá tartozó társaságra, az utóbbi értékpapírjai ellenében. Ennek során tőkenyereséget állapítottak meg, amely a tényállás idején hatályos jogszabály szerint a halasztott adózás hatálya alatt állt.

22 A Bíróság rendelkezésére álló iratokból kitűnik, hogy e csereügyletet követően M. Lassus az említett luxemburgi jog szerinti társaságtól más értékpapírokat is megszerzett. 2002 decemberében M. Lassus átruházta az ugyanezen társaságban általa birtokolt értékpapírok 45%-át.

23 Úgy vélve, hogy a M. Lassus által szerzett értékpapíroknak a 45%-a az említett csereügylet során átruházásra került, az adóhatóság az 1999. évre megállapítottak szerint kivetette az adót a tőkenyereség annak megfelelő, halasztott adózással érintett részére. Következésképpen az adóhatóság M. Lassus terhére a 2002-es évre vonatkozó kiegészítő jövedelemadó-fizetési kötelezettséget állapított meg.

24 E fizetési kötelezettséget vitatva M. Lassus a tribunal administratif de Paris-hoz (párizsi közigazgatási bíróság, Franciaország) fordult, amely elutasította keresetét. Az elé terjesztett fellebbezés nyomán eljáró cour administrative d'appel de Paris (párizsi közigazgatási fellebbviteli bíróság, Franciaország) hatályon kívül helyezte az elsőfokú bíróság döntését, ennélfogva mentesítette M. Lassust az említett fizetési kötelezettség teljesítése alól. Az adóhatóság ekkor felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a Conseil d'État-hoz (államtanács) ezen első határozattal szemben.

25 A kérdést előterjesztő bíróság előadja, hogy az alapügy tárgyát képező jogszabály, valamint a francia–brit adóügyi egyezmény 13. cikke (4) bekezdésének a) és b) pontja értelmében a brit adóilletőségű M. Lassus által 1999-ben teljesített étékpapírcsere-ügyletből származó tőkenyereséget meg lehetett adóztatni Franciaországban.

26 Ezenkívül e bíróság úgy véli, hogy a szóban forgó nemzeti jogszabály kizárólag arra ad lehetőséget, hogy – eltérve attól a szabálytól, miszerint a tőkenyereség adóztatandó tényállása a nyereség elérésének évében valósul meg – az értékpapírcsere-ügyletből származó tőkenyereség megállapítása és kiszámítása az említett ügylet teljesítésének évében történjék, az adóztatása azonban abban az évben, amikor a halasztott adózást megszüntető esemény, azaz a csere során szerzett értékpapírok átruházása bekövetkezik.

27 Ezen összefüggésben az a körülmény, hogy az átvett értékpapírok későbbi átruházásából eredő tőkenyereség a Francia Köztársaságtól eltérő tagállamban adóztatható, az említett bíróság szerint nem befolyásolja az utóbbi tagállamot abban, hogy adót vessen ki az alapügyben szóban forgó csereügyletből származó tőkenyereségre.

28 Mindazonáltal M. Lassus vitatja ezt az értelmezést. Úgy érvel először is, hogy a nemzeti jogszabály által bevezetett halasztott adózás mechanizmusa összeegyeztethetetlen az egyesülésekről szóló irányelv 8. cikkének rendelkezéseivel. Megállapítja, hogy e cikk szerint az adóztatandó tényállás az átvett értékpapírok későbbi átruházása, nem pedig az értékpapírcsere-ügylet, amely utóbbi ügylet adózási szempontból közbenső és semleges ügyletnek minősül. Ezenkívül arra hivatkozik, hogy a jelen ügyben az átvett értékpapírok átruházásának időpontjában a Francia Köztársaság már elvesztette adóztatási joghatóságát az érintett tőkenyereség tekintetében, mivel az átruházás az Egyesült Királyság adóztatási joghatósága alá tartozott.

29 Egyébiránt amennyiben az átruházás Franciaországban adóköteles, mivel a nemzeti jogszabály lehetővé teszi a belföldi adóalanyok számára az átruházásból származó tőkeveszteségnek az ugyanolyan jellegű tőkenyereségbe való beszámítását, akkor az, hogy az adóhatóság elutasította az értékpapírok 2002-es átruházásából eredő tőkeveszteségnek az értékpapírcsere-ügyletből származó, adóhalasztás hatálya alatt álló tőkenyereségbe való beszámítását, sérti a letelepedés szabadságát.

30 E körülmények között a Conseil d'État (államtanács) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) A[z egyesülésekről szóló] irányelv 8. cikkének rendelkezéseit úgy kell-e értelmezni, hogy azok az [egyesülésekről szóló] irányelv hatálya alá tartozó értékpapírcserék vonatkozásában megtiltják olyan halasztott adózási mechanizmus alkalmazását, amely – kivételt engedve azon főszabály alól, miszerint a tőkenyereség adóztatandó tényállása a nyereség realizálásának évében valósul meg – előírja, hogy a cseréből származó tőkenyereség megállapítására és kiszámítására az értékpapírcsere lebonyolításakor, az adó kivetésére pedig abban az évben kerül sor, amikor a halasztott adózást megszüntető esemény, például a csereügylet lebonyolításakor szerzett értékpapírok átruházása bekövetkezik?

2) A részesedéscserével megvalósuló tőkenyereséget – amennyiben az adókötelesnek minősül – akkor is megadóztathatja-e az a tagállam, amely a csereügylet megvalósulása időpontjában az adóztatásra jogosult, ha az ezen ügylet megvalósulásakor kapott részvények átruházása már a másik tagállam adóztatási joghatósága alá esik?

3) Amennyiben a fenti kérdésekre azt a választ kell adni, hogy az irányelv nem tiltja, hogy az értékpapírcseréből származó tőkenyereséget a csereügylet során kapott értékpapírok későbbi átruházásának időpontjában adóztassák meg, még akkor is, ha ez a két ügylet nem ugyanazon tagállam adóztatási joghatósága alá esik, az a tagállam, amelyben a csereügyletből származó tőkenyereség adóztatását elhalasztották, megadóztathatja-e ezen átruházás időpontjában az elhalasztott tőkenyereséget a kétoldalú adóügyi egyezmény alkalmazandó rendelkezéseire is figyelemmel, tekintet nélkül az átruházás eredményére, ha az tőkeveszteséghez vezet? Ez a kérdés a[z egyesülésekről szóló] irányelvre és az [EK-S]zerződés 43. cikkében, hatályos formájában az [EUM-S]zerződés 49. cikkében garantált szabadságára egyaránt vonatkozik, mivel egy olyan adóalany, aki a csereügylet, illetve az értékpapír átruházási ügylet időpontjában is franciaországi adóügyi illetőséggel rendelkezik, részesülhetne az átruházás következtében fellépő tőkeveszteség beszámításából […].

4) Amennyiben a [harmadik kérdésre] azt a választ kell adni, hogy a csereügylet során megszerzett részvények átruházásából keletkezett árfolyamveszteséget figyelembe kell venni, annak a tagállamnak, ahol a részesedéscseréből eredő tőkenyereséget realizálták, be kell-e számítania a csereügyletből eredő tőkeveszteséget a tőkenyereségbe, vagy pedig amennyiben nem tartozik adóztatási joghatósága alá az átruházás, le kell-e mondania a tőkenyereség megadóztatásáról?

5) Amennyiben a [negyedik kérdésre] azt a választ kell adni, hogy be kell számítani az átruházás során keletkezett tőkeveszteséget a részesedéscsere során realizált tőkenyereségbe, az átruházott részvények milyen beszerzési árát kell alapul venni az átruházás kapcsán keletkezett tőkeveszteség kiszámítása során? Különösen: a társaság által a csereügylet keretében megszerzett részvényeknek a tőkenyereségről szóló bevalláson szereplő, a csereügylet során kapott részvények számával elosztott összértékét kell-e az átruházott részvények beszerzési egységáraként figyelembe venni, vagy pedig súlyozott átlagolással kapott beszerzési árat kell alapul venni, figyelemmel a részesedéscsere utáni ügyletekre, mint például más részvények megszerzésére vagy pedig ugyanazon társaság részvényeinek ingyenes juttatására?"

31 A Bíróság elnöke 2017. november 10-i végzésével elrendelte a C-327/16. sz. és a C-421/16. sz. ügy egyesítését a szóbeli szakasz lefolytatása és az ítélet meghozatala céljából.

## Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

### *Az elfogadhatóságról*

32 Amint azt a főtanácsnok az indítványa 46. pontjában megállapította, az egyesülésekről szóló irányelv 1. cikkéből kitűnik, hogy az alkalmazandó a határokon átnyúló egyesülésekre, szétválásokra, eszközátruházásokra és részesedéscserékre irányuló ügyletekre, amelyek két vagy több különböző tagállam társaságait érintik. Márpedig a C-327/16. sz. ügy alapját képező tényállás egyetlen és ugyanazon tagállamban – a jelen esetben Franciaországban – letelepedett két társaságot érintő értékpapírcsere-ügyletre vonatkozik.

33 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság elfogadhatónak ítélte az előzetes döntéshozatal iránti kérelmeket azokban az esetekben, amikor az alapügy tényállása nem tartozott ugyan közvetlenül az uniós jog hatálya alá, ám az uniós jog rendelkezéseit a nemzeti jog alkalmazandóvá tette, amely jog a minden elemében egyetlen tagállamra korlátozódó helyzetekre adott megoldásaira nézve az uniós jog által nyújtott megoldásokhoz igazodott (2016. november 15-i Ullens de Schooten ítélet, C-268/15, EU:C:2016:874, 53. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

34 Ilyen esetben ugyanis egyértelmű uniós érdek, hogy a későbbi eltérő értelmezések megakadályozása érdekében egységesen értelmezzék az uniós jogból vett rendelkezéseket vagy fogalmakat, függetlenül attól, hogy milyen körülmények között alkalmazzák őket (2013. március 14-i Allianz Hungária Biztosító és társai ítélet, C-32/11, EU:C:2013:160, 20. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

35 A jelen esetben meg kell állapítani először is, hogy az előterjesztett kérdések uniós jogi rendelkezéseknek – azaz egyesülésekről szóló irányelv rendelkezéseinek – az értelmezésére vonatkoznak.

36 Másodszor, a Bírósághoz 2016. július 21-én benyújtott felvilágosításkérésre válaszul a kérdést előterjesztő bíróság pontosította, hogy az alapügyben szereplő, az egyesülésekről szóló irányelv végrehajtása érdekében elfogadott jogszabály ugyanazon feltételekkel alkalmazandó az értékpapírcsere-ügyletekre, függetlenül attól, hogy tisztán belső vagy határon átnyúló helyzetekről van-e szó, mivel az értékpapír-birtokos adóalany Franciaországban rendelkezik lakóhellyel a csere időpontjában.

37 Mivel a szóban forgó nemzeti jogszabály a tisztán belső jellegű értékpapírcsere-ügylet helyzeteire adott megoldások tekintetében az egyesülésekről szóló irányelv megoldásaihoz igazodik, meg kell állapítani, hogy a kérdést előterjesztő bíróság által a C-327/16. sz. ügyben előterjesztett kérdések elfogadhatók.

38 Ami a C-421/16. sz. ügyet illeti, az osztrák kormány lényegében azt állapítja meg, hogy nem tartozik az egyesülésekről szóló irányelv hatálya alá az a helyzet, amelyben a megszerzett társaság tagjának más tagállamban van az adóilletősége, mint a megszerzett társaságé vagy a megszerző társaságé. Márpedig az alapügyben M. Lassusnak a szóban forgó értékpapírcsere-ügyletekkor az Egyesült Királyságban volt az adóilletősége, jóllehet a megszerzett társaság vagy a megszerző társaság Franciaországban, illetve Luxemburgban telepedett le.

39 E tekintetben meg kell állapítani, hogy az egyesülésekről szóló irányelv egyetlen rendelkezése sem írja elő a hatálya ilyen korlátozását.

40 Ugyanis, amint az a jelen ítélet 32. pontjában említésre került, az egyesülésekről szóló irányelv célja, hogy alkalmazásra kerüljön, amikor az egyesülésekről szóló irányelv 3. cikkében szereplő feltételeket teljesítő két vagy több különböző tagállam társaságai között az ezen irányelv 2. cikke szerinti értékpapírcserére kerül sor.

41 Ennélfogva az egyesülésekről szóló irányelv hatályának megállapítása tekintetében nem bír jelentőséggel az a tény, hogy a szóban forgó értékpapírok birtokosainak az értékpapírcserével érintett e két társaságtól eltérő tagállamban van az adóilletősége.

42 A jelen esetben nem vitatott egyrészt, hogy az alapügyben szóban forgó ügylet két különböző tagállam társaságát érinti, másrészt pedig, hogy az érintett társaságok teljesítik az ezen irányelv 3. cikkében foglalt feltételeket.

43 E feltételek mellett nem állapítható meg, hogy az egyesülésekről szóló irányelv csak abban ez esetben alkalmazható, ha a megszerzett társaság tagjának ugyanabban a tagállamban van az adóilletősége, mint a megszerzett társaságnak vagy a megszerző társaságnak. Ennélfogva válaszolni kell a kérdést előterjesztő bíróság által a C-421/16. sz. ügyben előterjesztett kérdésekre.

## *Az ügy érdeméről*

### *Az első kérdésekről*

44 A C-327/16. és C-421/16. sz. ügyben előterjesztett első kérdéseivel a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy az egyesülésekről szóló irányelv 8. cikkét úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan tagállami jogszabály, amely szerint értékpapírcsere-ügyletből eredő tőkenyereség megállapításra kerül ezen ügylet során, adóztatását azonban elhalasztják az e halasztott adózást megszüntető esemény bekövetkeztének évéig, a jelen esetben az átvett értékpapírok átruházásáig.

45 Előzetesen meg kell állapítani, hogy e két ügyben nem állították, hogy az érintett adóalanyok az átvett értékpapírokhoz magasabb adózás céljára szolgáló értéket rendeltek, mint a szóban forgó csereügylet előtt közvetlenül kicserélt értékpapírokhoz. Ennélfogva az egyesülésekről szóló irányelv 8. cikkének (1) bekezdése alkalmazandó a szóban forgó csereügyletekre.

46 E rendelkezés szerint részesedéscsere esetén az átvevő vagy a megszerző gazdasági társaság tőkéjét megtestesítő értékpapírok elosztása az átadó vagy a megszerzett gazdasági társaság valamely tagja számára ez utóbbi társaság tőkéjét megtestesítő értékpapírokért cserében, önmagában nem adhat okot e tag jövedelmének, nyereségének vagy tőkenyereségének bármely címen történő megadóztatására.

47 Amint az az irányelv első és negyedik preambulumbekezdéséből is következik, az egyesülésekről szóló irányelv az adósemlegességnek az ilyen tag tekintetében fennálló e követelményével annak azt kívánja biztosítani, hogy a különböző tagállamok társaságait érintő értékpapírcseréket ne akadályozzák a tagállamok adóügyi rendelkezéseiből származó korlátozások, hátrányok vagy torzulások (2008. december 11-i A. T. ítélet, C-285/07, EU:C:2008:705, 21. pont).

48 Mindazonáltal emlékeztetni kell arra, hogy az egyesülésekről szóló irányelv célja a negyedik preambulumbekezdése szerint a megszerző vagy a megszerzett gazdasági társaság szerint illetékes állam pénzügyi érdekeinek védelméről való gondoskodás. Márpedig e pénzügyi érdekek között szerepel az értékpapírcsere-ügyletet megelőzően meglévő értékpapírokhoz kapcsolódó tőkenyereség megadóztatásának hatásköre.

49 Az egyesülésekről szóló irányelv 8. cikke (2) bekezdésének második albekezdése úgy rendelkezik, hogy az e cikk (1) bekezdésének alkalmazása nem akadályozhatja a tagállamokat abban, hogy az átvett értékpapírok későbbi átadásából keletkező hasznot ugyanúgy megadóztassák, mint a megszerzés előtt meglévő értékpapírok átruházásából származó hasznot (2008. december 11-i A. T. ítélet, C-285/07, EU:C:2008:705, 35. pont).

50 Úgy tűnik, hogy ha az egyesülésekről szóló irányelv 8. cikkének (1) bekezdése azt előírva, hogy maga az értékpapírcsere-ügylet nem vezethet az ezen ügyletből eredő tőkenyereség megadóztatásához, biztosítja az ilyen ügylet adósemlegességét, mivel ezen adósemlegesség mindazonáltal nem foglalja magában az ilyen tőkenyereségnek az adóztatási joghatósággal rendelkező tagállamok által történő megadóztatását, hanem csak annak megállapítását tiltja meg, hogy e csereügylet minősüljön adóztatandó tényállásnak.

51 Ezzel szemben sem az egyesülésekről szóló irányelv 8. cikke, sem pedig ezen irányelv más cikke sem tartalmaz az e 8. cikk végrehajtásához megfelelő adóintézkedésekre vonatkozó rendelkezéseket.

52 A tagállamok ennélfogva az uniós jog tiszteletben tartásával bizonyos mozgástérrel rendelkeznek ezen végrehajtást illetően (lásd ebben az értelemben: 2007. július 5-i Kofoed ítélet, C-321/05, EU:C:2007:408, 41–43. pont; 2017. november 23-i A ítélet, C-292/16, EU:C:2017:888, 22. pont).

53 A szóban forgó jogszabály által előírt intézkedést illetően, az először is az értékpapírcsere-ügyletből származó tőkenyereség ezen ügylet során történő megállapításában, másodszor pedig adóztatásának az átvett értékpapírok későbbi átruházásának időpontjáig történő elhalasztásában áll.

54 Az ilyen intézkedés, amennyiben ahhoz vezet, hogy az e tőkenyereség adóztatandó tényállását elhalasztják az e halasztott adózást megszüntető esemény bekövetkeztének évéig, azaz az átvett értékpapírok átruházásáig, biztosítja, amint azt a főtanácsnok az indítványa 59. és 60. pontjában megállapította, hogy az értékpapírcsere-ügylet önmagában nem vezet az említett tőkenyereség adóztatásához. Ezen intézkedés ennélfogva tiszteletben tartja az egyesülésekről szóló irányelv 8. cikkének (1) bekezdése szerinti adósemlegesség elvét.

55 E következtetést nem kérdőjelezheti meg az a puszta körülmény, hogy az értékpapírcsere-ügyletből eredő tőkenyereség ezen ügylet során kerül megállapításra. E tekintetben pontosítani kell, hogy az ilyen megállapítás csak egy olyan technikának minősül, amely lehetővé teszi a csereügyletet megelőzően meglévő értékpapírok adóztatásának joghatóságával rendelkező – az egyesülésekről szóló irányelv 8. cikkének (1) bekezdése szerint joghatóságának ezen ügylet során történő gyakorlásában akadályozott – tagállam számára, hogy megőrizze az adóztatási joghatóságát, és azt az ezen irányelv 8. cikke (2) bekezdésének második albekezdése szerint később, azaz az átvett értékpapírok átruházásának időpontjában gyakorolja.

56 E feltételek mellett azt kell válaszolni a C-327/16. és C-421/16. sz. ügyben szereplő első kérdésekre, hogy az egyesülésekről szóló irányelv 8. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan tagállami jogszabály, amely szerint az ezen irányelv hatálya alá tartozó értékpapírcsere-ügyletből eredő tőkenyereség ezen ügylet során megállapításra kerül, adóztatását azonban elhalasztják az e halasztott adózást megszüntető esemény bekövetkeztének évéig, a jelen esetben az átvett értékpapírok átruházásáig.

*A második kérdésről*

57 A C-327/16. és C-421/16. sz. ügyben szereplő második kérdéseivel a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy az egyesülésekről szóló irányelv 8. cikkét úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan tagállami jogszabály, amely előírja a halasztott adózás hatálya alatt álló értékpapírcsere-ügylethez kapcsolódó tőkenyereségnek az átvett értékpapírok későbbi átruházásakor történő adóztatását, jóllehet ezen átruházás nem tartozik e tagállam adóztatási joghatósága alá.

58 Amint az a jelen ítélet 49. és 50. pontjából kitűnik, az egyesülésekről szóló irányelv 8. cikke (2) bekezdésének második albekezdéséből következik, hogy az értékpapírcsere-ügylet során fennálló adósemlegesség e 8. cikk (1) bekezdése szerinti kötelezettsége nem akadályozza meg a tagállamokat abban, hogy az átvett értékpapírok későbbi átruházásából eredő tőkenyereséget ugyanúgy megadóztassák, mint a megszerzés előtt meglévő értékpapírok átruházásából származó tőkenyereséget.

59 Ezen 8. cikk (2) bekezdésének második albekezdése így elismeri az értékpapírcsere-ügylethez kapcsolódó tőkenyereségre vonatkozó adóztatási joghatósággal rendelkező – azonban az egyesülésekről szóló irányelv 8. cikkének (1) bekezdése szerint e csereügylet során e joghatóságuk gyakorlásában akadályozott – tagállamok azon jogát, hogy e joghatóságukat az átvett értékpapírok későbbi átruházásának időpontjában gyakorolják.

60 Így, amint azt a főtanácsnok az indítványa 68. pontjában megállapította, az egyesülésekről szóló irányelv nem harmonizálja a tagállamok közötti adóztatási joghatóság megosztásának szempontjait. Nem szabályozza tehát az ilyen tőkenyereségre vonatkozó adóztatási joghatóságot.

61 Az uniós szintű harmonizálás hiányában a tagállamok továbbra is jogosultak egyezményekben vagy egyoldalúan, az uniós jogot tiszteletben tartva meghatározni adóztatási joghatóságuk megosztásának szempontjait, a kettős adóztatás elkerülése érdekében (lásd analógia útján: 2011. november 29-i National Grid Indus ítélet, C-371/10, EU:C:2011:785, 45. és 46. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

62 A jelen esetben a kérdést előterjesztő bíróság megállapítja, hogy az értékpapírcsere-ügyletekből eredő tőkenyereség a nemzeti jog és az egyezményes jog szerint a Francia Köztársaság adóztatási joghatósága alá tartozik.

63 E feltételek mellett, és mivel az egyesülésekről szóló irányelvvel – amint az a jelen ítélet 56. pontjából kitűnik – nem ellentétes, hogy az értékpapírcsere-ügyletekből eredő tőkenyereség adóztatását elhalasztják az átvett értékpapírok későbbi átruházásáig, ezen irányelv nem akadályozza meg az érintett tagállamot abban, hogy ezen átruházás alkalmával adót vessen ki e tőkenyereségre.

64 Az az egyszerű körülmény, hogy az átvett értékpapírok az értékpapírcsere-ügyletből eredő tőkenyereségre vonatkozó adóztatási joghatósággal rendelkező tagállamtól eltérő tagállam adóztatási joghatósága alá tartoznak, amint az a főtanácsnok indítványa 69–71. pontjából következik, nem foszthatja meg az előbbi tagállamot attól, hogy gyakorolja adóztatási joghatóságát az adóztatási joghatósága alatt keletkezett tőkenyereség vonatkozásában.

65 E megállapítás megfelel a Bíróság által elismert, a tagállamok adóztatási joghatósága megosztásának megőrzését szolgáló időbeli szemponttal párosított területi adóztatás elvének is, amely szerint a tagállam jogosult az adóztatási joghatósága alatt keletkezett tőkenyereség megadóztatására (lásd ebben az értelemben: 2011. november 29-i National Grid Indus ítélet, C-371/10, EU:C:2011:785, 45. és 46. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

66 Ennélfogva a C-327/16. és C-421/16. sz. ügyben szereplő második kérdésekre azt választ kell adni, hogy az egyesülésekről szóló irányelv 8. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan tagállami jogszabály, amely előírja a halasztott adózás hatálya alatt álló értékpapírcsere-ügylethez kapcsolódó tőkenyereségnek az átvett értékpapírok későbbi átruházásakor történő adóztatását, jóllehet ezen átruházás nem tartozik e tagállam adóztatási joghatósága alá.

*A C-421/16. sz. ügyben előterjesztett harmadik, negyedik és ötödik kérdésről*

67 Előzetesen meg kell állapítani, amint az a Bíróság rendelkezésére álló iratokból kitűnik, hogy M. Lassus az alapügyben szóban forgó értékpapírcsere-ügylet időpontjában az Egyesült Királyságban rendelkezett adóilletőséggel. Mindazonáltal a francia–brit egyezmény szerint Franciaországban lakóhellyel rendelkező értékpapír-birtokos adóalanynak tekintették, így az ezen értékpapírcsere-ügyletből eredő tőkenyereség e tagállam adóztatási joghatósága alá tartozott.

68 Ezen iratokból szintén kitűnik, hogy az alapügyben szóban forgó jogszabály szerint az adott évben keletkezett tőkeveszteség az ugyanazon évben vagy pedig a tárgyévet követő öt éven belül elért ugyanolyan jellegű tőkenyereség összegébe számítható be. Márpedig az alapügyben nem vitatott, hogy az érintett tőkeveszteséget ezen ötéves határidőn belül szenvedték el.

69 A tárgyalás során a francia kormány pontosította, hogy az átvett értékpapírok későbbi átruházása során keletkezett esetleges tőkeveszteségnek a halasztott adózás hatálya alatt álló tőkenyereségbe történő beszámítása nem lehetséges abban a helyzetben, amikor az átruházás időpontjában az ezen értékpapírokat birtokló adóalanynak nem Franciaországban van az adóilletősége.

70 Így a C-421/16. sz. ügyben előterjesztett, együttesen vizsgálandó harmadik, negyedik és ötödik kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy az egyesülésekről szóló irányelvet és az EUMSZ 49. cikket úgy kell-e értelmezni, hogy azokkal ellentétes az olyan tagállami jogszabály, amely abban a helyzetben, amikor az átvett értékpapírok későbbi átruházása nem tartozik e tagállam adóztatási joghatósága alá, előírja ezen átruházás alkalmával a halasztott adózás hatálya alatt álló tőkenyereség adóztatását, figyelmen kívül hagyva az ekkor esetlegesen keletkezett tőkeveszteséget, jóllehet az ilyen tőkeveszteség figyelembevételre kerül, ha az értékpapír-birtokos adóalanynak az említett átruházáskor az említett tagállamban van az adóilletősége. Egyébiránt a kérdést előterjesztő bíróság adott esetben azt is meg kívánja tudni, hogy melyek e beszámítás és e tőkeveszteség kiszámításának módjai.

71 Emlékeztetni kell arra, hogy az egyesülésekről szóló irányelv hatálya alá tartozó ügyletek a letelepedés szabadsága gyakorlásának különleges, a belső piac megfelelő működése szempontjából fontos szabályát képezik, és ezáltal azon gazdasági tevékenységek közé tartoznak, amelyek tekintetében a tagállamok kötelesek figyelembe venni e szabadságot (2017. november 23-i A ítélet, C-292/16, EU:C:2017:888, 23. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

72 Mindazonáltal amint azt a főtanácsnok az indítványai 78., 100. és 101. pontjában megállapította, az egyesülésekről szóló irányelv nem szabályozza sem az átvett értékpapírok későbbi átruházása során keletezett esetleges tőkeveszteség lehetséges beszámításának kérdését, sem pedig az ilyen beszámításnak vagy annak kiszámításának a módjait. Az ilyen beszámításra vonatkozó kérdések tehát a származási tagállam nemzeti joga alá tartoznak az uniós jog – a jelen esetben különösen az EUMSZ 49. cikk – tiszteletben tartásával.

73 Következésképpen az említett kérdéseket kizárólag az EUMSZ 49. cikkre tekintettel kell megvizsgálni.

74 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 49. cikk szerinti letelepedés szabadsága korlátozásának tekintendő minden olyan intézkedés, amely e szabadság gyakorlását tiltja, zavarja vagy kevésbé vonzóvá teszi (2017. november 23-i A ítélet, C-292/16, EU:C:2017:888, 25. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

75 A jelen esetben meg kell állapítani, hogy az átvett értékpapírok későbbi átruházásának időpontjában M. Lassus külföldi értékpapír-birtokos adóalany volt, így nem tudta beszámítani az ezen átruházás során esetlegesen keletkezett tőkeveszteséget a cseréből eredő, halasztott adózás hatálya alatt álló tőkenyereségbe, míg ha belföldi értékpapír-birtokos adóalany lett volna, élhetett volna e beszámítással.

76 Az ilyen, attól függően eltérő bánásmód, hogy az átvett értékpapírok átruházásának időpontjában az értékpapír-birtokos adóalanynak az érintett tagállamban van-e az adóilletősége, alkalmas arra, hogy gátolja vagy kevésbé vonzóvá tegye a külföldi értékpapír-birtokos adóalanyok számára az egyesülésekről szóló irányelv hatálya alá tartozó társaságok átszervezésére irányuló ügyleteket, ennélfogva akadályozza a letelepedés szabadságát.

77 E korlátozás csak akkor fogadható el, ha olyan helyzetekre vonatkozik, amelyek objektíve nem hasonlíthatók össze, vagy ha azt az uniós jogban elismert, közérdeken alapuló nyomós okok igazolják. Azonban ebben az esetben is szükséges, hogy az alkalmas legyen az elérni kívánt cél megvalósításának biztosítására, és ne lépje túl az e cél eléréséhez szükséges mértéket (2017. november 23-i A ítélet, C-292/16, EU:C:2017:888, 28. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

78 Az érintett helyzetek összehasonlíthatóságát illetően meg kell állapítani, hogy az alapügyben szóban forgó jogszabály az értékpapírcseréből eredő, akkor keletkezett tőkenyereség megadóztatására irányul, amikor M. Lassust franciaországi adóilletőségű adóalanyként kezelték. Az ilyen adóztatást illetően, amelyet az átvett szerzett értékpapírok későbbi átruházásáig elhalasztottak, az olyan külföldi értékpapír-birtokos adóalany, mint M. Lassus helyzete az átruházáskor objektíve összehasonlítható az ugyanezen átruházáskor belföldi értékpapír-birtokos adóalany helyzetével.

79 Azon kérdést illetően, hogy a szóban forgó akadály igazolható-e az uniós jog által elismert közérdeken alapuló nyomós okokkal, a francia kormány megállapítja, hogy az adóztatási joghatóság tagállamok közötti megosztásához kapcsolódó közérdeken alapuló nyomós ok igazolhat ilyen akadályt.

80 E tekintetben meg kell állapítani, hogy az adóztatási joghatóság tagállamok közötti megosztásának védelme a Bíróság által elfogadott cél (lásd ebben az értelemben: 2011. november 29-i National Grid Indus ítélet, C-371/10, EU:C:2011:785, 45. pont).

81 Mindazonáltal az olyan körülmények között, mint amelyek az alapügyben szerepelnek, amint azt a főtanácsnok az indítványa 93. pontjában megállapította, e cél nem igazolhat ilyen akadályt, mivel kizárólag a Francia Köztársaság adóztatási joghatósága vitatott.

82 E tekintetben pontosítani kell, hogy az alapügyben szóban forgó körülmények eltérnek a Bíróság olyan ítélkezési gyakorlatának alapjául szolgáló, a tőkenyereség kilépéskori megadóztatására vonatkozó ügyekben szereplő körülményektől, mint a 2011. november 29-i National Grid Indus ítélet (C-371/10, EU:C:2011:785). Ugyanis az ezen ítélet alapjául szolgáló ügy az adóbeszedés elhalasztását, azaz egy olyan adótartozást, amely akkor került véglegesen megállapításra, amikor az adóalanynak, a lakóhelyének áttétele okán, megszűnt az adóilletősége a származási tagállamban, nem pedig, mint az alapügyben, a halasztott adózást érintette. E körülmények között állapította meg a Bíróság a 2011. november 29-i National Grid Indus ítélet (C-371/10, EU:C:2011:785) 61. pontjában, hogy az értékcsökkenésnek a fogadó tagállam általi figyelmen kívül hagyása nem kötelezi a származási tagállamot arra, hogy az új társasági részesedések végleges átruházásakor újraértékelje azt az adótartozást, amelyet akkor állapítottak meg véglegesen, amikor az adóalanynak lakóhelye áthelyezése okán megszűnt az adóilletősége a származási tagállamban.

83 Márpedig az alapügyben szóban forgó tőkenyereségnek az átvett értékpapírok későbbi átruházásáig történő halasztott adózása azzal a következménnyel jár, hogy e tőkenyereséget, azon tény ellenére, hogy az értékpapírcsere-ügylet során megállapításra került, csak e későbbi átruházáskor adóztatják meg. Ez azzal jár, hogy az érintett tagállam az említett tőkenyereség vonatkozásában gyakorolja adóztatási joghatóságát a szóban forgó tőkeveszteség keletkezésekor. Ennélfogva az ilyen tőkeveszteség figyelembevétele, amint azt az Európai Bizottság ezzel összefüggésben megállapította, az adóztatási joghatóságával az említett átruházáskor ténylegesen adókötelessé vált ugyanezen tőkenyereség vonatkozásában élni kívánó e tagállam kötelezettségébe illeszkedik.

84 Ennélfogva az EUMSZ 49. cikkel ellentétes az a tagállami jogszabály, amely abban a helyzetben, amikor az átvett értékpapírok későbbi átruházása nem tartozik e tagállam adóztatási joghatósága alá, előírja a halasztott adózás hatálya alatt álló tőkenyereség ezen átruházás alkalmával történő adóztatását, figyelmen kívül hagyva az ekkor esetlegesen keletkezett tőkeveszteséget, jóllehet az ilyen tőkeveszteség figyelembevételre kerül, ha az értékpapír-birtokos adóalanynak az említett átruházáskor az említett tagállamban van az adóilletősége.

85 Ami az alapügyben szóban forgó tőkeveszteség a beszámításának és kiszámításának módjait illeti, mivel az uniós jog, amint az a jelen ítélet 72. pontjából kitűnik, nem írta elő e módokat, tagállamok feladata – az uniós jog, különösen az EUMSZ 49. cikk tiszteletben tartásával – e módok megállapítása.

86 A fenti megfontolásokra tekintettel azt kell válaszolni a C-421/16. sz. ügyben szereplő harmadik, negyedik és ötödik kérdésre, hogy az EUMSZ 49. cikket úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az a tagállami jogszabály, amely abban a helyzetben, amikor az átvett értékpapírok későbbi átruházása nem tartozik e tagállam adóztatási joghatósága alá, előírja a halasztott adózás hatálya alatt álló tőkenyereség ezen átruházás alkalmával történő adóztatását, figyelmen kívül hagyva az ekkor esetlegesen keletkezett tőkeveszteséget, jóllehet az ilyen tőkeveszteség figyelembevételre kerül, ha az értékpapír-birtokos adóalanynak az említett átruházáskor az említett tagállamban van az adóilletősége. A tagállamok feladata, hogy az uniós jognak – a jelen esetben különösen a letelepedés szabadságának – a tiszteletben tartásával előírják e tőkeveszteség beszámításának és kiszámításának módjait.

## A költségekről

87 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

1) **Az Európai Unió Tanácsának 1995. január 1-jei 95/1/EK, Euratom, ESZAK határozatával kiigazított, a Norvég Királyság, az Osztrák Köztársaság, a Finn Köztársaság és a Svéd Királyság csatlakozásának feltételeiről szóló okmánnyal módosított, a különböző tagállamok társaságainak egyesülésére, szétválására, eszközátruházására és részesedéscseréjére alkalmazandó adóztatás közös rendszeréről szóló, 1990. július 23-i 90/434/EGK tanácsi irányelv 8. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan tagállami jogszabály, amely szerint az ezen irányelv hatálya alá tartozó értékpapírcsere-ügyletből eredő tőkenyereség megállapításra kerül ezen ügylet során, adóztatását azonban elhalasztják az e halasztott adózást megszüntető esemény bekövetkeztének évéig, a jelen esetben az átvett értékpapírok átruházásáig.**

2) **A 95/1 határozattal kiigazított, a Norvég Királyság, az Osztrák Köztársaság, a Finn Köztársaság és a Svéd Királyság csatlakozásának feltételeiről szóló okmánnyal módosított 90/434 irányelv 8. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan tagállami jogszabály, amely előírja a halasztott adózás hatálya alatt álló értékpapírcsere-ügylethez kapcsolódó tőkenyereségnek az átvett értékpapírok későbbi átruházásakor történő adóztatását, jóllehet ezen átruházás nem tartozik e tagállam adóztatási joghatósága alá.**

3) **A EUMSZ 49. cikket úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az a tagállami jogszabály, amely abban a helyzetben, amikor az átvett értékpapírok későbbi átruházása nem tartozik e tagállam adóztatási joghatósága alá, előírja a halasztott adózás hatálya alatt álló tőkenyereség ezen átruházás alkalmával történő adóztatását, figyelmen kívül hagyva az ekkor esetlegesen keletkezett tőkeveszteséget, jóllehet az ilyen tőkeveszteség figyelembevételre kerül, ha az értékpapír-birtokos adóalanynak az említett átruházáskor az említett tagállamban van az adóilletősége. A tagállamok feladata, hogy az uniós jognak – a jelen esetben különösen a letelepedés szabadságának – a tiszteletben tartásával előírják e tőkeveszteség beszámításának és kiszámításának módjait.**

Aláírások